

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **A. S.**
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou
se sídlem Praha 3, Milešovská 6

proti
žalované: **Univerzita Karlova**
se sídlem Praha 1, Ovocný trh 560/5

o žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 22. 6. 2021, č. j. POP/UKRUK/9/136510/2017-4,

takto:

- I. Rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 22. 6. 2021, č. j. POP/UKRUK/9/136510/2017-4, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo prvním výrokem zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 21. 9. 2017, č. j. POP/UKRUK/9/136510/2017-1. Uvedeným rozhodnutím byl

žalobkyni stanoven poplatek spojený se studiem ve výši 15 500 Kč za započatých 6 měsíců studia od 12. 8. 2017 do 12. 2. 2018, se splatností 90. den od právní moci rozhodnutí. Druhým výrokem napadeného rozhodnutí rektor žalované poplatek spojený se studiem stanovený prvostupňovým rozhodnutím neprominul.

2. Soud podotýká, že rektor ve věci rozhodoval již podruhé, a to poté, kdy rozsudkem ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, bylo jeho předchozí rozhodnutí, tj. rozhodnutí ze dne 22. 1. 2018, č. j. POP/UKRUK/9/136510/2017-3, zrušeno. Důvodem zrušení uvedeného rozhodnutí byla skutečnost, že soud shledal rozhodnutí ze dne 22. 1. 2018, č. j. POP/UKRUK/9/136510/2017, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když se rektor odpovídajícím způsobem nezabýval tvrzením žalobkyně o její tíživé sociální situaci.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobkyně v prvním žalobním bodě namítala, že napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou nicotná, případně nezákonná, neboť nevyjadřují vůli rektora a rektor o nich ani neví a nebyl o nich informován. Uvedená rozhodnutí byla vydána v jeho zastoupení, přičemž správní spis neobsahuje nic, z čeho by bylo možno dovodit, že osoba podepsaná pod rozhodnutími byla oprávněna rektora zastupovat. Pochybnost vzbuzuje i skutečnost, že zrušené rozhodnutí bylo podepsáno prorektorkou pro koncepci a kvalitu vzdělávací činnosti, přičemž napadené rozhodnutí podepsala prorektorka pro studijní záležitosti. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 1 As 42/2008-34, a ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003-54. Tvrdila, že v daném případě dochází k nepřipustnému přivlastňování si pravomocí příslušících pouze rektorovi.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrdila, že prvostupňové rozhodnutí měla vydat veřejná vysoká škola (viz § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách), tedy žalovaná, když rektor je až odvolacím správním orgánem (§ 68 odst. 5 zákona o vysokých školách). Ve věci tak rozhodl nepřislušný orgán. Dle žalobkyně je úprava příslušnosti správního orgánu věcí zákona a nikoliv vnitřního právního předpisu. Je nepřipustné, aby prvostupňovým i odvolacím orgánem byl stejný orgán, který je navíc tvořen jedinou osobou. To je v rozporu s koncepcí odvolacího řízení. Pokud zákon o vysokých školách nevyklučuje podání odvolání, zároveň vylučuje, aby v obou stupních rozhodoval totožný správní orgán. Rozhodování o odvolání stejným orgánem odporuje smyslu a účelu odvolacího orgánu a vyplývá i ze skutečnosti, že při takovém postupu je nepoužitelná řada ustanovení správního řádu (např. § 87, § 88 odst. 1, § 90 odst. 6 a § 92 odst. 2), použití jiných ustanovení pak je komické [(např. § 90 odst. 1 písm. b)]. Namítala, že rektor v napadeném rozhodnutí zaměňuje funkční příslušnost a správní orgán, který měl ve věci rozhodnout. V odůvodnění rozsudku ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, pak zdejší soud neuvedl žádnou přesvědčivou argumentaci.
5. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala, že je nepřipustné, aby se dal rektor zastupovat ve chvíli, kdy je zákonem stanoven jako odvolací orgán. Navíc rektor byl nepochybně osobou, která byla vyloučena z provádění jakýchkoliv úkonů, neboť se účastnil řízení v téže věci na obou stupních. Pokud by prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno žalovanou, bylo by zastoupení rektora nepřipustné, respektive rozporné s § 437 občanského zákoníku. Zájmy zástupce by nepochybně byly v rozporu se zájmem rektora. Byla-li by oprávněnou úřední osobou shledána též prorektorka, je dle žalobkyně napadené rozhodnutí nezákonné, jelikož by o odvolání rozhodovala stejná osoba, která rozhodovala v prvním stupni a nejde tak hovořit o skutečném odvolání. Rozhodování totožné osoby v obou stupních je pak explicitně zapovězeno § 14 odst. 6 správního řádu. Žalobkyně zvrátila, že institut zastoupení je v rámci správního řízení nepoužitelný, neboť by naboural institut oprávněné úřední osoby. Oprávněná úřední osoba je osoba, která je oprávněna projevit vůli správního orgánu. Je tak nemyslitelné, aby se takto určená osoba nechala zastupovat někým jiným. Nadto z judikatury vyplývá, že je nepřipustné, aby v případě, kdy je správním orgánem, který rozhoduje o opravném prostředku, vedoucí správního orgánu, rozhodl za tuto

osobu někdo jiný (viz rozsudek ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 8/2002-31). Dle žalobkyně je nepřipustné, aby se kvalita procesních práv účastníka řízení a možnost aplikace některých procesních norem odvíjela od vnitřních předpisů vysoké školy.

6. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítala, že nikdy nebyl řádně schválen předpis žalované stanovující výši poplatku za delší studium. Dle žalobkyně bylo na tuto námitku reagováno v napadeném rozhodnutí jen částečně, a to stran schválení příslušných předpisů. Nebylo reagováno na tu část námítky, že tyto předpisy nejsou součástí správního spisu. Z uvedeného důvodu považovala žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dle žalobkyně neobsahuje správní spis žádný podklad prokazující existenci a obsah vnitřních předpisů, na které rektor odkazuje, včetně toho, že by byla stanovena a zveřejněna výše poplatků pro jakýkoliv akademický rok. Dle žalobkyně je obsah vnitřních předpisů nezbytné dokazovat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí způsobuje i skutečnost, že ze žádného podkladu nevyplývá, kdy byl zahájen a kdy skončil jakýkoliv akademický rok. Je tak možné, že poplatek žalobkyně pokrývá dva akademické roky, na které se tím pádem může vztahovat více poplatků různé výše. Shrnula, že zpochybňuje, že by byla výše poplatků řádným způsobem vyčíslena, přijata a zveřejněna, a ze správního spisu nevyplývá, že by tomu tak bylo. Žalobkyni bylo známo, že na internetových stránkách žalované je zveřejněn statut. Žalobkyně však zpochybňovala, že by statut žalované byl řádně přijat a že by skutečný obsah statutu byl takový, jaký je dostupný na internetových stránkách, jakož i že výše poplatku byla stanovena a zveřejněna v souladu s pravidly stanovenými ve statutu a danými zákonem. Konečně žalobkyně namítala, že z vnitřního předpisu, na základě kterého byl poplatek za delší studium vyměřen nelze vycházet, neboť nebyl registrován Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (viz § 36 odst. 4 zákona o vysokých školách). Žalobkyně pak nesouhlasila s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 8/2002-31, pokud je v něm argumentováno vnitřními předpisy, o nichž se neuvádí, jakým způsobem se s nimi soud seznámil.
7. V pátém žalobním bodu žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí obsahuje poznámku stejnopis, jedná se však o chybu, neboť rozhodnutí obsahuje elektronický podpis osoby, která měla podepsat originál napadeného rozhodnutí. Nejedná se tedy o stejnopis, ale o jeho originál (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76). Rovněž namítala, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 13. 7. 2021, tj. v době, kdy již žalobkyně nebyla studentkou žalované, neboť dne 20. 4. 2020 žalobkyně studia zanechala. Jelikož žalobkyně v době vydání napadeného rozhodnutí již nebyla studentkou žalované, nebyla zde pravomoc rozhodnout o jejích právech a povinnostech, neboť tato se vztahuje pouze na studenty. Dle žalobkyně tak mělo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno.
8. V šestém žalobním bodu žalobkyně zpochybňovala, že by rozhodovací praxe rektora byla taková, že rektor nepromíjí a nesnižuje poplatky v případě obdobných žádostí. Poplatek za delší studium byl prominut či snížen O. Ch., studentu právnické fakulty, i když jeho situace byla objektivně příznivější.
9. V sedmém žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, když žalobkyni nevyzvala k předložení dokladů dle opatření rektora č. 45/2017 nebo k vysvětlení, proč těmito doklady nedisponuje. Žalobkyně se spoléhala na to, že pokud rektor bude vyžadovat jakékoliv další doplňující tvrzení či podklady, tyto si v souladu se závazným právním názorem soudu vyžádá. Pokud tak rektor nečinil, měla žalobkyně za to, že rektor posoudil doloženou situaci žalobkyně za dostatečnou k prominutí poplatku. Z tohoto důvodu žalobkyně žádnou aktivitu nevyvíjela. Ostatně žalobkyně ani nemohla vědět, jaké další relevantní doklady by po ní rektor mohl požadovat. Výzva k doplnění tvrzení či podkladů pak má i funkci tu, že stanoví časový rámec k doložené těchto dokladů. Ten však žalobkyni dán nebyl.
10. V osmém žalobním bodu žalobkyně namítala, že pokud by musela hradit poplatek spojený se studiem, bylo by tím ohroženo uspokojení jejích základních životních potřeb, čemuž má institut

prominutí poplatku za delší studium zabránit. Žalobkyně v odvolání uvedla a doložila, že jí měsíčně na stravu, ošacení, dopravu a výdaje na školu zbývá reálně nižší částka než 1 727 Kč s připočtením menší částky z příležitostných brigád. Tato částka dle žalobkyně jednoznačně dokládá tíživou situaci žalobkyně, neboť je zjevné, že nedostačuje ani k uspokojení jejích základních životních potřeb. Tento závěr rektor nikterak nevyvrátil. Tvrdila, že rektor neučinil komparaci situace žalobkyně se situací, v níž poplatky promíjí. Posouzení rektora tak žalobkyně považovala za povrchní, nedostatečné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně považovala za absurdní názor rektora, že tíživou situaci žalobkyně neprokazuje, pokud uvedla své příjmy a výdaje. Na místě by tak byl dle žalobkyně dotaz, jak jinak by měla žalobkyně svoji tíživou situaci prokázat. Rektor tedy posoudil výši výživného a výši nákladů na bydlení, aniž by zohlednil, z jakého důvodu výsledná částka, která žalobkyni zbývá, nenaplnuje termín tíživé sociální situace. Dle žalobkyně se v názoru rektora zrcadlí snaha o faktické udržení názoru o nemožnosti prokázat tíživou situaci jinak, než dokumenty uvedenými ve výzvě, a to navzdory rozsudku ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75. Za nepřezkoumatelnou pak žalobkyně považovala úvahu rektora, podle které na základě příjmů a výdajů nelze sociální situaci prokázat.

III. Vyjádření žalované k podané žalobě

11. Rektor ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. K námitce nicotnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí a tvrzení, že rektor není oprávněn rozhodovat v prvním stupni, rektor odkázal na § 6 odst. 1 zákona o vysokých školách. Podle § 10 odst. 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách je v čele veřejné vysoké školy rektor, který je samosprávným orgánem školy. Podle § 58 odst. 3 věta první zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Ustanovení § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách pak svěřuje rektorovi vysoké školy pravomoc rozhodovat o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem a pravomoc v rámci tohoto přezkoumání vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti. Podle § 68 odst. 1 písm. f) vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4. Podle § 68 odst. 5 platí, že odvolacím orgánem je rektor. Statut Univerzity Karlovy v čl. 28 odst. 1 stanovuje, že v řízeních o právech a povinnostech studentů rozhoduje v prvním stupni děkan, nejde-li o případ podle odstavce 2. Odstavec 2 pak stanoví, že v řízeních o vyměření poplatku podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách rozhoduje v prvním stupni rektor. Z uvedeného vyplývá, že rektorovi je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o vyměření poplatku i rozhodnout o odvolání v dané věci a v rámci přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku je rektorovi dána i pravomoc vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti.
13. Rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem je rozhodnutím správního orgánu, nikoli rozhodnutím oprávněných úředních osob, a záleží jen na správním orgánu, jaká organizační opatření v tomto směru učiní. Zákon o vysokých školách představuje autonomní procesní úpravu, přičemž vnitřní předpisy Univerzity Karlovy jsou pak v souladu s § 36 odst. 1 zákona o vysokých školách registrovány Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy a tedy jsou v souladu se zákonem. Oprávnění prorektorky pro studijní záležitosti rektora zastupovat vyplývá z § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách, a z organizačního předpisu, kterým je opatření rektora č. 73/2017, Organizační řád rektorátu (viz čl. 9 a rozsudek městského soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75).

14. K námitce žalobkyně týkající se porušení zásady dvojinstančnosti řízení odkázal rektor na závěr Městského soudu v Praze uvedený v rozsudku ze dne 30. 10. 2020, č. j. 9 A 198/2018-60, a ze dne 12. 11. 2019, č. j. 14 A 91/2018-27.
15. K tvrzení žalobkyně, že nikdy nebyl řádně schválen předpis Univerzity Karlovy stanovující výši poplatku spojeného se studiem, rektor odkázal na § 58 odst. 5 zákona o vysokých školách, s tím, že posledním dnem lhůty pro podání přihlášek ke studiu od akademického roku 2016/2017 byl 29. 2. 2016, přičemž Univerzita Karlova dne 16. 2. 2016 zveřejnila na svých veřejných internetových stránkách www.cuni.cz výši poplatků spojených se studiem pro akademický rok 2016/2017. Pravidla pro stanovení výše, forma placení a splatnost poplatků jsou obsaženy ve statutu veřejné vysoké školy. Statut Univerzity Karlovy včetně příloh, tedy i Přílohy č. 6 Statutu Univerzity Karlovy v Praze - Poplatky spojené se studiem (dále jen „Příloha č. 6 Statutu“), ve znění účinném do 31. 12. 2016 (tedy účinném v době stanovení a zveřejnění výše poplatků), který v souladu s § 58 odst. 5 zákona o vysokých školách určil pravidla pro stanovení výše poplatků pro akademický rok 2016/2017, byl schválen způsobem stanoveným zákonem o vysokých školách Akademickým senátem Univerzity Karlovy v Praze dne 22. 1. 1999, platnosti nabyl v souladu s § 36 odst. 1 zákona o vysokých školách dnem registrace Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy dne 26. 4. 1999 a účinnosti dne 1. 10. 1999. Poslední změna Přílohy č. 6 byla schválena Akademickým senátem Univerzity Karlovy v Praze dne 26. 6. 2015, Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy byla registrována dne 29. 6. 2015 a dne 30. 6. 2015 nabyla účinnosti. Vnitřní předpis, stanovující výši poplatku, tak byl schválen v souladu se zákonem o vysokých školách. Statut Univerzity Karlovy v Praze, včetně Přílohy č. 6 Statutu, z roku 1999 byl k 1. 1. 2017 zrušen a byl nahrazen Statutem Univerzity Karlovy, včetně Přílohy č. 2 Statutu. Statut Univerzity Karlovy byl schválen Akademickým senátem Univerzity Karlovy dne 22. 11. 2016, platnosti nabyl v souladu s § 36 odst. 1 zákona o vysokých školách dnem registrace Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy dne 14. 12. 2016 a účinnosti dne 1. 1. 2017.
16. Statut Univerzity Karlovy, včetně svých příloh, byl jako vnitřní předpis zveřejněn na veřejných internetových stránkách Univerzity Karlovy. K vyměření poplatku spojeného se studiem žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím došlo již na základě Přílohy č. 2 Statutu, tedy na základě platného a účinného vnitřního předpisu v době vyměření předmětného poplatku. K tomu rektor odkázal na rozsudek ze dne 30. 10. 2020, č. j. 9 A 198/2018-60, konkrétně body 45 až 47.
17. Dále uvedl, že výše poplatku spojeného se studiem odpovídá výši stanovené pro konkrétní akademický rok, ve kterém došlo k naplnění podmínek pro stanovení poplatku za započatých 6 měsíců studia. Doba trvání příslušného akademického roku je pak stanovena opatřením rektora, které je přístupné na veřejných internetových stránkách Univerzity Karlovy. Podle opatření rektora č. 3/2016 Harmonogram akademického roku 2016/2017 ze dne 19. 2. 2016 byl akademický rok 2016/2017 zahájen 1. 10. 2016 a skončil 30. 9. 2017.
18. Žalobkyně měla podle § 63 odst. 2 zákona o vysokých školách jako studentka Univerzity Karlovy povinnost vnitřní předpisy Univerzity Karlovy znát a dodržovat je. V případě řádného zveřejnění neměl rektor důvod, aby tyto předpisy učinil předmětem prokazování jejich existence a obsahu a zakládal je do správního spisu. K tomu rektor odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 118/2021-38.
19. Za neopodstatněnou považoval rektor námitku, že napadené rozhodnutí, které žalobkyně obdržela, není stejnopisem, ale originálem, protože obsahuje elektronický podpis osoby, která měla podepsat originál rozhodnutí, s datem 13. 7. 2021. Z § 69 správního řádu vyplývá, že na stejnopisu rozhodnutí se uvádí podpis oprávněné úřední osoby. Tento podpis je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Pokud se má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi. K tomu rektor

odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76. K projednávané věci rektor uvedl, že ve správním spisu je založen písemný originál rozhodnutí rektora ze dne 22. 6. 2021 s kulatým úředním razítkem, v zastoupení vlastnoručně podepsaný prorektorkou pro studijní záležitosti, tedy oprávněnou úřední osobou. Do datové schránky právní zástupkyně žalobkyně byl dne 13. 7. 2021 doručen stejnopis rozhodnutí v elektronické podobě podepsaný elektronickým podpisem prorektorky pro studijní záležitosti (jedná se o stejnopis, který splňuje náležitosti originálu).

20. K námitce, že napadené rozhodnutí rektora bylo vyhotoveno dne 13. 7. 2021, tedy v době, kdy již nebyla studentkou žalované, rektor sdělil, že vznik poplatkové povinnosti je vázán na splnění podmínek uvedených v zákoně o vysokých školách, tedy na překročení standardní doby studia rozhodného studijního programu zvětšené o jeden rok. Ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je konstruováno tak, že povinnost hradit poplatek vzniká za „započaté období“ studia a pro vyměření poplatku za studium je rozhodné, zdali je osoba v den, kdy je započato studium dalších šesti měsíců studentem (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2019, č. j. 14 A 100/2018-25). Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ke dni 12. 8. 2017, kdy započalo období šesti měsíců jejího studia v rozhodném studijním programu, studentkou, byl poplatek spojený se studiem, vyměřený prvostupňovým rozhodnutím, stanoven oprávněně a na poplatkovou povinnost nemá vliv to, že bylo napadené rozhodnutí rektora vydáno a doručeno žalobkyni v době, kdy již nebyla studentkou Univerzity Karlovy. Pro posouzení vzniku poplatkové povinnosti žalobkyně je rozhodující, zdali byla ke dni, kdy překročila standardní dobu studia rozhodného studijního programu zvětšenou o jeden rok, studentkou či nikoli (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2019, č. j. 14 A 91/2018-27, bod 42).
21. K tvrzení vztahující se k případu O. Ch. rektor konstatoval, že tvrzení žalobkyně není pravdivé a okolnosti vyměření poplatku spojeného se studiem jsou naprosto odlišné. Dotyčnému studentovi nebyl nikdy žalovanou vyměřen poplatek spojený se studiem podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách a dotýčný tak do údajného rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem nikdy nepodal řádný opravný prostředek.
22. K tvrzení žalobkyně, že nerespektoval závěr rozsudku Městského soudu v Praze 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76, rektor uvedl, že pokud soud zmiňuje výzvu, je to jako prostředek poučovací povinnosti, prostřednictvím které má rektor zajistit, aby byl student v rámci řízení o žádosti o poskytnutí úlevy na vyměřeném poplatku náležitě poučen o tom, jaké dokumenty je nutné předložit k prokázání tvrzené tíživé sociální situace. Výzva však není samoúčelná. Jak vyplývá z informačního systému Student, žalobkyně studovala shodný bakalářský studijní program Specializace v pedagogice, studijní obor Anglický jazyk se zaměřením na vzdělávání - Ruský jazyk se zaměřením na vzdělávání na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy celkem třikrát. První bakalářské studium v období od 25. 10. 2012 do 12. 2014, kdy jí bylo ukončeno studium ze strany fakulty pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Na uvedeném studiu žalobkyni žádný poplatek spojený se studiem vyměřen nebyl, protože nepřekročila nezaplatněnou dobu studia. Druhé bakalářské studium žalobkyně studovala v období od 30. 7. 2015 do 15. 1. 2018, kdy jí bylo studium rovněž ukončeno ze strany fakulty pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Na tomto studiu jí byl vyměřen jeden poplatek. Třetí bakalářské studium žalobkyně studovala v období od 18. 9. 2017 do 20. 4. 2020, kdy studia zanechala. Na tomto studiu jí bylo vyměřeno pět poplatků spojených se studiem. Proti vyměřeným poplatkům se žalobkyně brání ve správních a soudních řízeních, vždy žádá o prominutí poplatků s odkazem na svou tíživou sociální situaci, kterou dokládá vždy stejnými doklady. Žalobkyně je i na základě druhostupňových rozhodnutí rektora seznámena s úpravou zakotvenou ve vnitřních předpisech Univerzity Karlovy.
23. Žalovaný konstatoval, že žalobkyni zaslal dne 15. 1. 2021 výzvu k doložení dokladů prokazujících jí tvrzenou tíživou sociální situaci. Žalobkyně na tuto výzvu žádným způsobem ve stanovené lhůtě nereagovala, a proto bylo ve věci rozhodnuto pouze na základě již doložených dokladů. Co se týče

řízení ve věci poplatku spojeného se studiem č. j. POP/UKRUK/9/136510/2017, byla žalobkyně poučena o dokladech prokazujících tíživou sociální situaci již ve výzvě k odstranění nedostatků odvolání a žádosti ze dne 11. 12. 2017, směřující právě proti prvostupňovému rozhodnutí rektora ze dne 21. 9. 2017. Tvrzení žalobkyně, že nemohla vědět, jaké další relevantní doklady po ní mohl rektor požadovat, považoval rektor za účelové. Pokud pak jde o časový rámec pro doložení dalších dokladů, odkázal rektor na § 36 správního řádu, dle kterého jsou účastníci řízení oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že rektorovi je z úřední činnosti známo, že žalobkyně v rámci žádného z dalších správních řízení vedených žalovanou nedoložila žádný další doklad k prokázání jí tvrzené tíživé sociální situace, posoudil její sociální situaci na základě žalobkyní doložených dokladů. Rektor byl přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalobkyně v odvolání tvrzenými skutečnostmi řádně zabývala a přihlédl k právním závěrům v rozsudku Městského soudu v Praze 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75.

24. K námitkám žalobkyně, že pokud by musela hradit poplatek spojený se studiem, bylo by tím ohroženo uspokojení jejích základních životních potřeb, rektor připomněl funkci, kterou plní poplatek spojený se studiem zakotvený v zákoně o vysokých školách (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 14 A 100/2018-25). Tíživá sociální situace, jak je rektorem vykládána pro účely poskytnutí úlevy na vyměřeném poplatku, je situací natolik nepříznivou, že může vést k sociálnímu vyloučení. Osoba, která se nachází v sociální tísní, je nucena svou situaci řešit zejména pomocí systému státní sociální podpory, což je rovněž i nezvratný důkaz o tíživosti sociální situace. Úhrada poplatku spojeného se studiem je téměř vždy zásahem do majetkové sféry studenta, bez ohledu na to, v jaké sociální situace se student nachází. I z tohoto důvodu žalovaná umožňuje studentům hradit poplatky spojené se studiem formou splátek, o čemž studenty transparentně informuje v čl. 8 opatření rektora č. 25/2019 - Postup při posuzování žádostí o prominutí či snížení poplatku spojeného se studiem.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili nesouhlas (viz § 51 s. ř. s.).
27. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.
 - Podle § 58 odst. 5 zákona o vysokých školách výši poplatků spojených se studiem pro následující akademický rok veřejná vysoká škola stanoví a zveřejní ve veřejné části svých internetových stránek nejpozději poslední den lhůty stanovené pro podávání přihlášek ke studiu; pokud vysoká škola stanoví a zveřejní výši poplatků pro následující akademický rok

později, nelze od uchazečů přijatých ke studiu počínajícím následujícím akademickým rokem vybírat za studium v následujícím akademickém roce poplatky za studium ve vyšší výši, než která platila pro akademický rok, ve kterém byla přihláška podána. Pravidla pro stanovení výše, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy.

- Podle § 58 odst. 7 zákona o vysokých školách rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem podle odstavce 3 se vydává alespoň 90 dnů před splatností poplatku. Rektor může v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy.
- Podle § 10 odst. 1 zákona o vysokých školách v čele veřejné vysoké školy je rektor; jedná a rozhoduje ve věcech školy, pokud zákon nestanoví jinak. V případech, kdy zvláštní předpis předpokládá působnost statutárního orgánu, plní ji rektor.
- Podle § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektori. Prorektory jmenuje a odvolává rektor.

28. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

29. Soud se předně zabýval otázkou, zda rektor dostal povinnosti uložené mu rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75. Ostatně nedodržení závazného právního názoru namítala žalobkyně v podané žalobě (viz sedmý žalobní bod). Dle soudu z rozsudku ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, jednoznačně vyplývá, že důvodem zrušení předchozího rozhodnutí žalované byla skutečnost, že žalovaná nikterak nereagovala na konkrétní argumentaci žalobkyně a nehodnotila skutečnosti, které žalobkyně předestřela (viz bod 38 uvedeného rozsudku). Bylo tedy na žalované, aby posoudila, zda v žádosti o prominutí poplatku žalobkyně uvedla skutečnosti, které by eventuálně mohly prokazovat její tíživou sociální situaci (viz bod 39 výše uvedeného rozsudku). Soud pak v rozsudku opakovaně zdůraznil, že žalobkyně může svoji tíživou situaci doložit i jinými důkazními prostředky než žalovanou vyžadovanými potvrzeními, tj. doklady zveřejňovanými na internetových stránkách žalované. Z výše uvedeného vyplývá, že soud uložil žalované povinnost zabývat se tvrzením žalobkyně o její tíživé sociální situaci uvedeným v žádosti o prominutí poplatku, přičemž tíživou sociální situaci mohla žalobkyně doložit i jinými dokumenty než těmi, které jsou uvedeny v opatření č. 25/2019.

30. Z rozsudku ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, nelze dle soudu dovodit, že by žalovaná byla v dalším řízení bez dalšího povinna žalobkyni vyzvat k předložení dokladů dle příslušného opatření rektora nebo k vysvětlení, proč těmito doklady nedisponuje. Pokud totiž soud v uvedeném rozsudku poukazoval na možnou výzvu, činil tak pouze za podmínky, že by žalovaná neměla dostatek ucelených informací o majetkových a sociálních poměrech žalobkyně. Jinými slovy v případě, že by žalovaná disponovala dostatečně ucelenými informacemi o majetkových a sociálních poměrech žalobkyně, nebyla žalovaná povinna žalobkyni výzvu adresovat.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná při posouzení sociální situace žalobkyně vyšla z žalobkyni předložených dokladů a žalobkyni již nevyzývala k doložení dalších dokladů. Bylo tomu tak zejména proto, že žalobkyně byla seznámena s úpravou zakotvenou ve vnitřních předpisech žalované a současně žalobkyně byla k předložení dokladů vyzvána ve třech dalších řízeních (konkrétně pod č. j. POP/UKRUK/5/143369/2018, č. j. POP/UKRUK/8/144568/2018, a č. j. POP/UKRUK/8/152509/2019), přičemž v žádném řízení požadovaný doklad nedoložila a ani nesdělila, proč uvedenými doklady nedisponuje.

31. Dle soudu uvedený přístup rektora nemůže v rámci soudního přezkumu obstát. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž jednoznačně vyplývá, že rektor neměl dostatek ucelených informací o sociálních a majetkových poměrech. Výše uvedené vyplývá z konstatování rektora, že žalobkyně „*ve své žádosti uvedla některé ze svých příjmů a výdajů, přičemž výši některých z nich doložila...*“, nebo že

žalobkyně „označila občasné menší částky z příležitostných brigád, ty však konkrétně nespecifikovala ani nedoložila“. Za uvedené situace bylo dle rozsudku 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, povinností žalované vyzvat žalobkyni k předložení dokladů dle příslušného opatření rektora či dalších relevantních dokladů, respektive k vysvětlení, proč těmito doklady nedisponuje.

32. Soud nemůže vejít na argumentaci rektora, že je žalobkyně seznámena s úpravou zakotvenou ve vnitřních předpisech žalované a že žalobkyně byla k doložení dokladů opakovaně vyzývána v jiných řízeních. Předně má soud za to, že na každé řízení o žádosti o prominutí poplatku za studium je nutno nahlížet samostatně, neboť se odvíjí vždy od jednotlivé a konkrétní žádosti. Rektor se tak nemůže dovolávat splnění své povinnosti vyzvat žalobkyni k doložení majetkových a sociálních poměrů s odkazem na jiné řízení. Chování žalobkyně v jiném řízení totiž nezakládá důvodnou domněnku, že se žalobkyně bude chovat stejně i v současném řízení. Uvedené je pak v projednávaném případě umocněno tím, že povinnost vyzvat žalobkyni k doložení majetkových a sociálních poměrů byla rektoru uložena rozsudkem soudu (viz výše). Nadto soud poukazuje na skutečnost, že rektorem avizovaná výzva v rámci řízení vedeného pod č. j. POP/UKRUK/8/144568/2018, byla žalobkyni doručena dne 19. 10. 2018, ve věci č. j. POP/UKRUK/5/143369/2018, a ve věci č. j. POP/UKRUK/8/152509/2019, byla žalobkyni tato výzva doručena v tentýž den, a to dne 15. 1. 2021. Uvedené výzvy tedy předcházejí vydání napadeného rozhodnutí o více než 2,5 roku, respektive cca 6 měsíců. Naproti tomu je rektor povinen rozhodnutí vydat na podkladě skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Nelze tak vyloučit, že majetkové a sociální poměry žalobkyně se za dobu od uplynutí dotčených výzev změnily, respektive že se změnil samotný přístup žalobkyně. Konečně pak má soud rovněž za to, že rektorem zmíněné výzvy v plném rozsahu nereflktují závěr zdejšího soudu vyslovený v rozsudku ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75. Soud (ze správních spisů přiložených k žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 A 67/2021 a sp. zn. 14 A 68/2021) zjistil, že výzvy ve věci č. j. POP/UKRUK/5/143369/2018, a ve věci č. j. POP/UKRUK/8/152509/2019, jsou naprosto shodné, když žalobkyni vyzývají k prokázání tíživé sociální situace. Zároveň však poukazují pouze na doklady uvedené na internetové stránce žalované, respektive požadované příslušným opatřením rektora. Jak vyplývá z rozsudku ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, žalobkyně svoji tíživou situaci může doložit i jinými relevantními doklady, případně může ozřejmit, proč relevantními doklady nedisponuje. Soud doplňuje, že na výše uvedené závěry pak nemá žádný vliv skutečnost, že žalobkyně je seznámena s úpravou ve vnitřních předpisech žalované.
33. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že rektor nerespektoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, čímž podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zatížil napadené rozhodnutí vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení v řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Za uvedené situaci soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit.
34. Bez ohledu na výše uvedené soud k dalším námitkám žalobkyně odkazuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které v případě, kdy je podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu vydanému poté, co soud dřívější rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je okruh potenciálně přípustných žalobních námitek omezen, a to s ohledem na koncentrační a dispoziční zásadu a na vázanost správního orgánu právním názorem soudu (viz § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Konkrétně v rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[Ž]aloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitek, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z

jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“ (poznámka zvýraznění provedl zdejší soud).

35. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila řadu námitek, které vznesla již v předchozí žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 A 86/2018, jedná se zejména o námitku nicotnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, dále námitku, ve které popírala pravomoc rektora rozhodnout v I. stupni a dále i pravomoc jiných osob rozhodnout v zastoupení rektora. K uvedeným námitkám soud odkazuje na rozsudek ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75 (viz body 25 až 27 a bod 42), neboť má za to, že se v uvedeném rozsudku námitkami žalobkyně odpovídajícím způsobem zabýval, přičemž je neshledal důvodnými. Ke změně tohoto postupu nemůže vést ani určité argumentační doplnění provedené žalobkyní, neboť podstata uplatněných námitek zůstala stejná.
36. Toliko pro úplnost soud rovněž uvádí, že obdobné námitky žalobkyně vznesla rovněž v žalobách vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 A 198/2018, sp. zn. 14 A 2/2020, a sp. zn. 6 A 144/2020, ve kterých se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí o stanovení poplatku za delší studium, a to ve vztahu k jiným časovým obdobím. Rovněž v těchto všech případech nebyly námitky žalobkyně shledány důvodnými. Soud pak nemá důvod se při shodné žalobní argumentaci jakýmkoliv způsobem odklonit od závěrů, které již zdejším soudem byly opakovaně vysloveny.
37. Soud tedy obdobně jako v rozsudku ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, připomíná, že *„veřejná vysoká škola je právnickou osobou svého druhu s charakteristickými prvky veřejnoprávní korporace. Vysoká škola, resp. její orgány rozhodující o právech a povinnostech studentů vystupují z tohoto důvodu jako nositelé pravomocí. Studenti, jakožto adresáti veřejnoprávního působení se mohou proti takovým rozhodnutím bránit (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009-141, nebo ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37)“.*
38. Pokud jde o námitku nicotnosti soud ve shodě s rozsudkem ze dne 10. 12., 2020, č. j. 14 A 2/2020-63, doplňuje, že veřejná škola ve své rozhodovací činnosti působí svými orgány, které jsou nositeli jejích pravomocí, a prostřednictvím pravomocí těchto orgánů, které stanoví zákon o vysokých školách a vnitřní předpisy, veřejná škola realizuje svoji činnost. Soudu není zřejmé, jak jinak než svými orgány, by měla vysoká škola jednat a vykonávat svoji rozhodovací pravomoc. Je proto nezbytné, aby zákonem a vnitřními předpisy vysoké školy byly vymezeny osoby, které jsou oprávněny vystupovat, jednat a rozhodovat jménem vysoké školy v její veřejné i samosprávné působnosti.
39. Podle § 15 odst. 2 a odst. 4 věty první správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. Podle § 10 odst. 1 zákona o vysokých školách v čele veřejné vysoké školy je rektor, který jedná a rozhoduje ve věcech školy, pokud zákon nestanoví jinak. Podle tohoto ustanovení je tedy rektor prioritní osobou, která v rozhodovací pravomoci vystupuje jménem vysoké školy a která je nadána rozhodovat i ve věcech poplatků. Rektor však nemusí být jedinou osobou, která je oprávněna za určitých podmínek rozhodovat jménem veřejné vysoké školy o stanovení poplatku za studium, neboť podle § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektori. Podle čl. 11 odst. 1 věty druhé Statutu platného v rozhodné době, *„úseky činnosti prorektorů stanoví rektor po vyjádření senátu“.* Podle čl. 11 odst. 4 téhož Statutu *„Rektor určí, který prorektor jej v době nepřítomnosti zastupuje“.* Z výše uvedeného vyplývá, že rektor žalované může být v určitém rozsahu své činnosti nebo z důvodu své nepřítomnosti zastoupen prorektory, kteří mohou být v jím svěřených oblastech činnosti pověřeni jednat jménem rektora. To znamená, že osobou jednající jménem veřejné vysoké školy může být i prorektor v zastoupení rektora, pokud tak stanoví vnitřní předpis či jiný způsob pověření, ovšem za

předpokladu, že rozsah zastoupení skutečně určí rektor. Zákon o vysokých školách nespécifikuje formu tohoto určení, může se jednat o individuální pověření i obecnější vnitřní předpis (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37).

40. Je-li tedy v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí pod označením rektora rovněž uvedena prorektorka, a to „v zastoupení“, a rozhodnutí je opatřeno jejím podpisem, jedná se o zastoupení rektora oprávněnou osobou, jejíž oprávnění prioritně vyplývá z § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách. Obdobně tomu je v případě napadeného rozhodnutí, které je shodně a v souladu s § 68 odst. 5 zákona o vysokých školách vydáno rektorem, avšak v jeho zastoupení je podepsáno opět prorektorkou. Stále však platí, že rozhodnutí o stanovení poplatku byla vydána rektorem, neboť toto vyplývá jak ze záhlaví tohoto rozhodnutí, tak i z uvedení osoby rektora jako rozhodujícího orgánu vysoké školy v závěru rozhodnutí.
41. Z napadeného a prvostupňového rozhodnutí je tedy zřejmé, že tato rozhodnutí byla vyhotovena a podepsána pouze v zastoupení rektora. Uvedené zastoupení má svůj základ nejenom v § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách, ale také v určení zastoupení rektorem, které je učiněno v organizačním předpise, jímž je Organizační řád č. 12/2021. Podle čl. 9 Organizačního řádu č. 12/2021 je dalším funkčním orgánem, který může zabezpečovat úkoly univerzity a zajišťovat činnost rektora, mimo jiné prorektor pro studijní záležitosti a prorektor pro koncepci a kvalitu vzdělávací činnosti. Prorektori jsou obecně trvalými zástupci rektora ve svěřených oblastech činnosti, v nichž jednají jeho jménem. Čl. 9 Organizačního řádu č. 12/2021 pak uvádí svěřené oblasti činnosti prorektora pro studijní záležitosti a demonstrativní výčet jeho pravomocí, mimo jiné i agendu poplatků spojených se studiem. Organizační řád jako vnitřní předpis tedy splňuje podmínku stanovenou v § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách, neboť jde o předpis vydaný rektorem určující rozsah (oblast) jeho zastoupení. Jestliže tedy předmětná rozhodnutí vydala jménem rektora v zastoupení prorektorka pro studijní záležitosti, a to jako pověřená nositelka pravomocí vysoké školy, byla taková rozhodnutí v obou stupních řízení vydána v souladu se zákonem o vysokých školách. Pro úplnost soud podotýká, že v rozhodné době byla prorektorkou pro studijní záležitosti prof. MUDr. M. K., Ph.D. Námitky žalobkyně o nedostatku vůle a vědomí rektora o jeho rozhodnutí jsou tak nepřípadné, neboť účinky těchto rozhodnutí je třeba přičítat rektorovi jako rozhodujícímu správnímu orgánu.
42. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že je uvedeným postupem narušena zásada dvojjančnosti řízení z důvodu rozhodování stejným správním orgánem. Soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 12., 2020, č. j. 14 A 2/2020-63, ve kterém je konstatováno, že „[V] dané věci jde o specifické řízení (lze říci o určitý typ zákonem předvídané, a tedy i přípustné autoremedury), odvíjející se od povahy veřejné vysoké školy realizující v rozhodovací činnosti jak veřejnou samosprávu, tak státní správu, která na ní byla přenesena. Z tohoto důvodu povaha řízení nesnese srovnání se standardním správním řízením a plná aplikace ustanovení správního řádu se v takovém řízení neuplatní... Uvedený výklad dle soudu nemůže být překonán ani poukazem na § 437 občanského zákoníku. Soud zdůrazňuje, že v dané věci rozhodovala žalovaná jako orgán veřejné správy, přičemž otázky, kdo za žalovanou jedná, je nezbytné posuzovat prizmatem ustanovení veřejného práva a nikoli práva soukromého. Nelze směřovat právní úpravu zastoupení správního orgánu a zastoupení dle předpisů civilního práva“.
43. Pro úplnost soud uvádí, že odkazy žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nepovažuje pro projednávaný případ za relevantní, a to s ohledem na skutkové okolnosti projednávaného případu (zejména odlišnost charakteru žalované a řízení, které u ní probíhá, od standardních správních orgánů a řízení) a zcela odlišnou podstatu řešených otázek.
44. K námitkám nedostatečného schválení statutu včetně přílohy stanovující výši poplatku, nezaložení těchto předpisů do správního spisu a tvrzení, že z žádného podkladu nevyplývá, kdy byl zahájen a skončen akademický rok, soud odkazuje na rozsudek ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 A 86/2018-75, konkrétně body 45 až 48. V uvedených bodech se zdejší soud námitkou žalobkyně již detailně zabýval. Soud tedy opakuje, že „[Ž]alovaná uvedla, že výši, formu placení a splatnost poplatků určila podle

čl. 33 Statutu ve spojení s § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách příloha č. 6 Statutu – poplatky spojené se studiem, ve znění účinném do 31. 12. 2016, který byl schválen Akademičným senátem Univerzity Karlovy (dále jen „akademický senát“) dne 22. 1. 1999, registrovaný MŠMT dne 26. 4. 1999, č. j. 16 753/99-30, přičemž poslední změna Statutu byla schválena akademickým senátem dne 23. 10. 2015, registrována MŠMT dne 18. 11. 2015, č. j. MSMT-43377/2015. Poslední změna přílohy č. 6 Statutu byla schválena akademickým senátem dne 26. 6. 2015 a byla registrována MŠMT dne 29. 6. 2015. Dne 25. 11. 2016 byl akademickým senátem schválen nový Statut s účinností od 1. 1. 2017, registrovaný MŠMT dne 14. 12. 2016, č. j. MSMT-38084/2016. Ten v čl. 24 odkazoval na přílohu č. 2 Statutu, která upravovala náležitosti spojené s výší, formou a splatností poplatků, přičemž poslední relevantní změna přílohy č. 2 Statutu byla registrována MŠMT dne 23. 10. 2017. Soud neshledal vady v procesu přijetí a registrace použitých vnitřních předpisů žalované. Na základě výše uvedeného dal soud za pravdu žalované, když poplatek stanovila dle přílohy č. 2 Statutu, účinné ke dni vydání rozhodnutí prvního stupně, jež výše však byla určena v souladu s přílohou č. 6 Statutu, účinného v době, kdy byla stanovena výše poplatku pro akademický rok 2016/2017. Současně soud neshledal pochybení v procesu přijímání a registrace uvedených předpisů. Ostatně žalobkyně žádné konkrétní pochybnosti v podané žalobě ani neuplatnila. „Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, poplatková povinnost vznikla žalobkyni ke dni 12. 8. 2017, který spadá do akademického roku 2016/2017, a tento okamžik byl jediný rozhodný pro stanovení poplatku. Nadto byl v opatření rektora č. 3/2016 ze dne 19. 2. 2016 stanoven počátek akademického roku 2016/2017 na 1. 10. 2016 a konec na 30. 9. 2017 a tato skutečnost byla výslovně uvedena v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by nebyl určen počátek a konec jakéhokoli akademického roku. Skutečnost, že stanovený poplatek „pokrývá“ dva akademické roky, není relevantní, podstatné je pouze datum, k němuž se váže vznik poplatkové povinnosti“.

45. K námitce, že napadené rozhodnutí obsahuje poznámku stejnopis, avšak dle žalobkyně se jedná o originál, soud uvádí, že mu není zřejmé, kam touto námitkou žalobkyně směřovala, respektive jakým způsobem měla být dotčena její práva. Soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že poznámkou „originál“ je ve spise opatřeno napadené rozhodnutí, které bylo vydáno v listinné podobě a které obsahuje otisk razítka žalované a ruční podpis příslušné prorektorky prof. MUDr. M. K., Ph.D. Žalobkyně pak soudu předložila napadené rozhodnutí v podobě, které nese označení „stejnopis“ a které je opatřeno poznámkou otisk úředního razítka a elektronickým podpisem příslušné prorektorky. Obě tato rozhodnutí jsou po obsahové stránce naprosto totožná. Dle názoru soudu je rozhodnutí, které bylo zasláno žalobkyni stejnopisem. Obecně totiž stejnopis rozhodnutí má stejné náležitosti jako originál, a to s možnou nikoliv povinnou výjimkou u podpisu oprávněné osoby. Účastníkům řízení se pak doručuje výlučně stejnopis rozhodnutí (viz § 72 odst. 1 správního řádu).
46. K námitce, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno v době, když již žalobkyně nebyla studentkou žalované, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, 8 As 111/2020-4. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou otázkou, přičemž dospěl k závěru, že „zákon o vysokých školách předvídatelným způsobem počítá s rozhodováním o stanovení poplatku za delší studium i vůči osobě, jež v době vydání rozhodnutí již nemá status studenta a není tedy členem akademické obce dané vysoké školy. Jak uvedeno výše, jedná se o legitimní, důvodnou a účelnou právní úpravu regulující jinak bezplatné vysokoškolské studium. Opačný výklad, zastávaný stěžovatelem, nemá oporu v zákoně o vysokých školách a, jak přilehavě uvedl městský soud, je neudržitelný, neboť jde proti smyslu institutu poplatkové povinnosti“. Zdejší soud pak neshledal žádný důvod se od závěrů Nejvyššího správního soudu jakkoliv odchýlit.
47. Tvrzením, ve kterém žalobkyně zpochybňovala rozhodovací praxi rektora, a dále tvrzením žalobkyně, že pokud by musela hradit poplatek spojený se studiem, bylo by tím ohroženo uspokojování jejích základních životních potřeb, se soud nezabýval, neboť má za to, že za stávající situace a s ohledem na důvod zrušení napadeného rozhodnutí by to bylo předčasné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Protože soud shledal, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo stíženo vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud toto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
49. V dalším řízení tedy bude na žalované, aby vyzvala žalobkyni k doložení jejího tvrzení o majetkových a sociálních poměrech, konkrétně k předložení aktuálních dokladů dle příslušného opatření rektora nebo jiných relevantních dokladů nebo k vysvětlení, proč těmito doklady nedisponuje. Žalovaná pak neopomine žalobkyni poučit o následcích neodstranění vad podané žádosti o prominutí poplatku spojeného se studiem. Pro úplnost soud podotýká, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně (na rozdíl od žalované) je nejlépe obeznámena se svými majetkovými a sociálními poměry, a tedy i doklady, kterými disponuje a které její majetkovou a sociální situaci náležitě dokládají, není povinností žalované tyto doklady blíže specifikovat.
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, a soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. srpna 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu